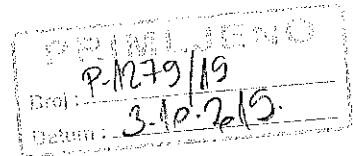

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 026770 16 U
Sarajevo, 25.09.2019. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Danijela Mikić, u upravnom sporu Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u Bosni i Hercegovini, ulica Gajeva broj 2. Banja Luka, zastupan po Đikić Emiru, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog Kantonalno javno komunalno preduzeće „Park“ d.o.o Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: P-1316-3/16 od 24.05.2016. godine, u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 25.09.2019. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog i prvostepeni akt se poništavaju i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broja i datuma označenog u uvodu, odbijena je žalba Udruženja za borbu protiv korupcije Transparency International u Bosni i Hercegovini, izjavljena protiv odluke broj: P-1316-1 od 09.05.2016. godine, kojom je djelimično odbijen zahtjev za pristup informacijama u dijelu koji se odnosi na spisak svih zaposlenih upreduzeću koji su u radnom odnosu nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Tužbom od 29.06.2016. godine, tužitelj je protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor navodeći da su se obratili pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama F BiH KJKP „Park“ d.o.o Sarajevo, te tražili dostavu informacija koje su pod kontrolom ovog organa – kopija ugovora o javnim nabavkama radova roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora koje je KJKP „Park“ d.o.o zaključilo u bilo kojem od zakonom predviđenih postupaka u toku 2015. godine, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, te spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, te ističe odluku KJKP „Park“ kojom je djelimično odbijen pristup informacijama; da je protiv te odluke tužitelj blagovremeno izjavio prigovor u kojem je ukazao na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama u dijelu koji se odnosi na nedostavljanje spiska zaposlenih u ovom preduzeću. Smatra da prvostepeni organ i tuženi u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak i stavio je odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tužitelj nadalje ostaje kod svih navoda izrečenih u prigovoru, odnosno da nije sporno da se odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim je propisano da zakoni koji se usvoje nakon donošenja ovog Zakona, a čija svrha nije izmjena ili dopuna ovog Zakona, ni na koji način ne mogu ograničiti prava i obaveze utvrđene ovim Zakonom (član 25. stav 4.), a u prilog tome ide i član 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH koji dalje citira. Ističe da pozivanje tuženog na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, odnosno obavezu obavješćavanja nosioca podataka i traženje odobrenja od istih za objavu ličnih podataka, te nepostojanje pravnog osnova za korištenje ličnih podataka, u konkretnom slučaju je potpuno nepotrebno, jer tužilac nije ni tražio lične podatke već spisak zaposlenih u javnom preduzeću, što se nikako ne može okarakterisati kao lični podatak, zatim nije tražio tuđe lične informacije kao što su jmbg, broj tekućeg računa i adresu stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, jer ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak već društvenu i zakoonsku identifikaciju nekog fizičkog lica, a sama činjenica da spisak zaposlenih u javnom preduzeću pored imena i prezimena zaposlenih ne sadrži druge lične podatke, govori o tome da se na osnovu imena i prezimena, a bez drugih ličnih podataka, fizičko lice ne može direktno ili indirektno identifikovati. Vezano za pozivanje tuženog na član 17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka, tužitelj postavlja pitanje, zašto tuženi nije postupio u skladu sa navedenom odredbom, te ponovo ističe član 17. stav 1. Zakona, a u pobijanom rješenju tuženi

se poziva na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, a potpuno je zanemario odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji je mjerodavan u ovom slučaju, te se nadalje u tužbi poziva i citira odredbe člana 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama i ističe da je u konkretnom slučaju tuženi propustio da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, te nije dokazao zašto je šteta da javnost ne bude upoznata sa tim informacijama, od štete koju bi eventualno trpila lica u slučaju da javnost sazna da su ista zaposlena u tom javnom preduzeću. Također tužitelj se u tužbi poziva na odredbe člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama te navodi da institut „ispitivanje javnog interesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama, da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Smatra da je javni organ trebao razmotriti navedene okolnosti i odobriti pristup traženim informacijama. Na osnovu svega navedenog predlaže da sud tužbu uvaži, poništi rješenje tuženog od 24.05.2016. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva zatim opreza radi tuženi ističe prigovor neblagovremenosti tužbe jer je ista podnesena dana 01.07.2016. godine, a što je vidljivo iz pečata suda o prijemu tužbe dakle, nakon proteka roka od 30 dana jer je konačnu odluku po prigovor tužitelj primio dana 30.05.2016. godine, a što je vidljivo iz dostavnice koja je dostavljena sudu, pa je prema tome tužitelj podnio tužbu nakon proteka roka od 30 dana od dana konačnosti upravnog akta, te predlaže da sud tužbu tužitelja odbaci kao neblagovremenu ili da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Vežano za blagovremenost tužbe iz odgovora na tužbu tužitelja, sud ističe da je predmetna tužba zaprimljena kod ovog suda dana 01.07.2016. godine, ali da je ista putem pošte preporučeno iz Banja Luke predata dana 29.06.2016. godine, što je vidljivo uvidom u pečat pošte, te da je osporeno rješenje tužitelj primio dana 30.05.2016. godine iz čega proizlazi da je tužba tužitelja podnijeta ovom sudu blagovremeno, odnosno u roku od 30 dana od dana prijema osporenog rješenja.

Zakonitost osporenog rješenja sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe, u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05) i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužba je osnovana.

Naime, iz podataka upravnog spisa je utvrđeno: da se Transparency International BiH obratio KJKP Park d.o.o Sarajevo zahtjevom broj: FOI (408) od 28.04.2016. godine, koji zahtjev je zaprimljen kod tog organa pod brojem: P-1316 dana 04.05.2016. godine, u kojem zahtjevu navodi da u okviru svojih redovnih aktivnosti, sprovodi istraživanje provodljivosti Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, da je cilj istraživanja provjera nivoa transparentnosti javnog sektora i stepena slobode pristupa javnim dokumentima, iz domena javnih nabavki, te organizacije javnih preduzeća i sistematizacije radnih mjesta; da je planirano da ovim istraživanjem budu obuhvaćena javna preduzeća u Bosni i Hercegovini, te da se podaci dobijeni na osnovu istraživanja učine dostupnim svim građanima u Bosni i Hercegovini. S tim u vezi pozivaju se na članove 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama i dostavljanje informacije i to: kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora koje je to preduzeće zaključilo u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u toku 2015. godine, kopije Pravilnika o unutrašnjom organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta preduzeća i spisak zaposlenih u tom preduzeću, koji su u radnom odnosu, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, te tražene informacije dostaviti na adresu u Banjaluci ili na e-mail; da je postupajući po navedenom zahtjevu aktom (odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija) KJKP „Park“ d.o.o Sarajevo, broj: P-1316-1 od 09.05.2016. godine navodi da su svi ugovori o javnim nabavkama radova, roba i usluga, kao i pripadajuće anekse koje je preduzeće ugovorilo shodno odredbama Zakona o javnim nabavkama dostupni javnosti i to kroz redovno ažurirane objave na portalu javnih nabavki BiH, kod Agencije za javne nabavke BiH, a ostim toga svi ugovori o javnim nabavkama dostupni su javnosti na portalu preduzeća, te u elektronskoj verziji dostavili i važeći Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u preduzeću, a što se tiče spiska radnika zaposlenih u preduzeću „Park“ isti bez pismene saglasnosti svakog od radnika pojedinačno, njih oko 300, su spriječeni dostaviti na upotrebu, isključivo zbog odredaba Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06, 76/11 i 89/11); da je na navedeni akt tužitelj uložio prigovor,

navodeći član 14. stav 3. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno javni organ nije sproveo test javnog interesa na način predviđen članom 9. tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa spiskom svih zaposlenih u ovom preduzeću, nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak i nije stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH; da je rješavajući po prigovoru tužitelja tuženi odbio predmetni prigovor tužitelja, pozivajući se na odredbe člana 17. stav 1., 2. i 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06 i 76/11), te člana 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službene novine Federacije BiH, broj: 48/11).

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, razloge date u obrazloženju osporenog rješenja i prvostepenog akta, navode tužbe i odgovora na tužbu, odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i Zakona o zaštiti ličnih podataka, ovaj sud cijeni da osporeno rješenje tuženog i prvostepeni akt (odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija) nisu doneseni na pravilan i zakonit način. Ovo stoga što prije donošenja osporenih akata tuženi organ nije utvrdio pravo stanje stvari u smislu odredaba član 7., 8. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 2/98 i 48/99), odnosno nije utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje ove upravne stvari i nije stranci omogućio da ostvari i zaštiti svoja prava i pravne interese, a da bi mogao na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeniti materijalno pravo.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH" broj: 32/01 i 48/11), predviđeno je da informaciju predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa svakom fizičkom i pravnom licu, a uspostavljena obaveza javnog organa da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu. Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je isti taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizlazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje informacija olakša i potakne. Predmetnim zakonom uopšte nije predviđena mogućnost odbijanja zahtjeva za pristup informaciji zbog toga što određeni sadržaj ne predstavlja informaciju u smislu tog zakona, već samo iz razloga što pod određenim uslovima informacija može biti izuzeta od saopštavanja.

Isto tako, članom 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06 76/11), propisano je davanje osobnih podataka korisniku gdje je tačkom (4) određeno da je zabranjeno davati osobne podatke na korištenje drugim korisnicima za čiju obradbu, odnosno korištenje, nisu ovlaštani prema odredbama člana 5. i 6. ovoga Zakona te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje oprečna odredbi člana 4. ovoga Zakona, dok je članom 5. citiranog zakona propisano da je davanje saglasnosti nosioca za obradu podataka, kojim je tačkom (1) propisano da kontrolor može obradjivati osobne podatke uz saglasnost nositelja podataka i tačka (2) da suglasnost mora biti dana u pisanom obliku, mora ju potpisati nositelj podataka, mora imati tačnu naznaku podataka u vezi s kojima se suglasnost daje, te mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremensko razdoblje na koji se suglasnost daje, a tačkom (4) je regulisano da kontrolor mora na zahtjev nadležnog tijela u svako vrijeme dokazati postojanje suglasnosti za razdoblje obrade osobnih podataka....

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona, treba istaći da je tužitelj, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama, međutim, tuženi organ nije u postupku pouzdano utvrdio i ocijenio da dostavljanje tražene informacije nije u javnom interesu u smislu člana 9. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijama i to od štete koju bi eventualno trpila lica u konkretnom slučaju, ako javnost sazna da su ista zaposlena kod tužitelja, tj. javnom preduzeću (tužitelj zatražio spisak radnika zaposlenih

u javnom preduzeću), a ne njihove druge osobne podatke u smislu člana 3. tačka 4. citiranog Zakona, da je lična informacija - svaka informacija koja se odnosi na fizičko lice koje se može neposredno ili posredno identificirati činjenicama, naročito uključujući: identifikacioni broj, fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet tog lica.

Ovo stoga što se u pobijanom rješenju tuženi samo poziva na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka te navodi da lične informacije se ne mogu davati trećoj strani, dok se tužitelj skoro uopšte ne poziva na odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji je mjerodavan u ovom slučaju, pa je javni organ trebao razmotriti navedene okolnosti, a što tužba osnovano prigovara.

Osim svega navedenog tuženi, kao drugostepeni organ nije imao u vidu ni odredbe člana 14. citiranog Zakona o slobodi pristupa informacijama kojim je regulisano postupanje nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva, dok je stavom 3. istog člana propisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adresu organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora. Ovo sve imajući u vidu da je uvidom u prvostepeni akt KJKP Park doo Sarajevo, broj: 1316-1 od 09.05.2016. godine evidentno samo dat odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija tužitelju, a tuženi je shodno tom prvostepenom aktu odbio žalbu tužitelja i to protiv odluke broj: P-1316-1 od 09.05.2016. godine...

S obzirom na izloženo ovaj sud nalazi da su prvostepeni akt i osporeno rješenje doneseni uz povredu pravila upravnog postupka, kao i materijalnog prava, iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, donio odluku kao u izreci, kako bi tuženi organ u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje, vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima suda iznesenim u ovoj presudi.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

